

handler en saadan Mand med udsøgt Opmærksomhed, og ogsaa Interesserne tale derfor, thi ellers vilde han i porenstreges reise tilbage, hvorfra han var kommen, og næste Dag vilde man have Forbudet. Men jeg er fuldstændig overbevist om, at hvad der gjælder om Tydsland overfor Danmark, vilde ogsaa gjælde for Danmark overfor Sverig. Dersom vi havde sendt en anset Veterinær til Sverig for at se paa Forholdene der, saa snart vi hørte, at der var Noget paa Færde, saa er jeg overbevist om, at han vilde være bleven modtagen med den nabovenstabelige Høflighed og venstabelige Forekommenhed, som er Sverig eieendommelig, og at han vilde have faaet at se, hvad der var at se, og saaledes vilde den notoriske Sikkerhed, som den høitærede Minister først fik den 25de Oktober, allerede have staaet til hans Raadighed tidligere. I det Hele kan jeg ikke undlade at fremhæve i denne Sag, at hvad der synes mig at være et svagt Punkt, er, at vi her hjemme ikke have tilstrækkelig Opmærksomhed for, hvad der foregaar udenfor vore egne Grændser. Jeg tror, at dersom der har manglet Ministeriet Noget her, saa er det et Die for Forholdene i Nabolandene. Den gode gamle Sætning, at naar Nabøens Bæg brænder, saa gjælder det ogsaa Ens eget Hus, bør vi i Fremtiden lægge os noget mere paa Sinde. Naavnlig som Forholdet er mellem Sverig og Danmark, maa det selvfølgelig være en høj Grad af Solidaritet. Det gaar ud og ind af de to Lande paa mange Maader, saa at der maa erkjendes at være et Fællesskab i Interesser, og hvad der navnlig maa erkjendes, er, at denne Solidaritet, hvis den virkelig skal fyldestgjøre sin Hensigt, maa være fuldstændig gjensidig. Der er en anden Betydning, hvort man siger, at vi ikke kjendte Sygdommen her, idet man mener, at man ikke kjendte Sygdommens Bestaenhed, at man havde ingen Erfaring om den Sygdom. Man havde ikke set den før, og det er ganske rigtigt, navnlig naar man ser paa Befolkningen. Det er ganske rigtigt, at Befolkningen ikke kjendte Sygdommen, men saa siger jeg, at der var saa megen større Opfordring til at tage Befolkningen i Beskyttelse mod dens egen Uvidenhed, oplyse den og advare den. Derimod er det selvfølgelig ikke rigtigt, naar man mener, at den danske Veterinærvidenskab ikke kjendte Sygdommen; det forholder sig naturligvis ikke saaledes. Det er ikke tænkeligt, at de udmærkede Mænd, vi have i Spidsen for dette Fag, skulde være ubekjendte med denne Sygdom, som har været stationær i

Amerika og England i en meget betydelig Række Aar. Selvfølgelig har Veterinærvidensskaben her i Landet været bekjendt med denne Sygdom; derom er der ingen Tvivl, men derimod er det vistnok rigtigt, at vore Dyr læger i Almindelighed vare uden al Kundskab til denne Sygdom, den er kommen bag paa dem, og netop det giver mig Anledning til at fremhæve et Punkt, som synes mig at kunne faae ikke ringe Betydning for hele vort Husdyrbrug, nemlig om vore Dyr læger ere saaledes instruerede paa alle Punkter, som de bør være. Jeg tvivler ikke om, at Dyr lægerne her i Landet i Almindelighed ere meget dygtige Folk, der ere deres Kald vogne, men det følger af sig selv, at naar de komme ud paa Landet og slaa sig ned der og drive deres Erhverv, blive de mere praktiste end theoretiste. Fjerne fra Centralpunktet for Vidensskaben have de ikke den Veilighed til at holde deres Kundskaber vedlige, som man har, naar man er nærmere ved Kjøbenhavn, og det er et Punkt, som vi bør anmode den høitærede Minister om at være opmærksom paa. Jeg veed nok, at vi have en lille Bevilling paa Finantsloven, for hvilken Dyr læger kunne komme ind til Kjøbenhavn for at fornye deres Kundskaber — jeg veed for Resten ikke, i hvilket Omfang den benyttes, maaste I se det — men jeg tror ikke, at den er tilstrækkelig. Det, vi behøve, er nemlig ved Siden af stadig Bælevirkning mellem Vidensskaben paa Centralstedet og Arbeidet omkring i Landet, ogsaa Bælevirkning mellem den danske Veterinærvidenskab og hvad der foregaar andre Steder i Verden. Jeg tror, at vi her i Landet mere, end det hidtil er gjort, bør sørge for, at vore Veterinærer faae Veilighed til paa selve Balpladsen at studere Sygdommen, ved at man lader dem reise til Udlandet. Vigesom der næppe føres nogen Krig i Europa uden at i alt Fald nogle danske Officerer ere tilstede, og ikke nogen Epidem, uden at vore Læger ere repræsenterede paa Stedet, saaledes bør der ikke være nogen Pest blandt Husdyrene i Europa, uden at vi ved den ere repræsenterede ved vore Veterinærer, saaledes at de faae Veilighed til paa Stedet at gjøre deres Studier og bringe deres Erfaringer med tilbage.

Naar jeg fra disse almindelige Bemærkninger skal vende mig til det Forslag, der her foreligger til særlig Behandling, har jeg hørt, at den høitærede Indenrigsminister har udtalt som et af Formaalene dermed, at han derved vilde søge en Legalisation for den Administration, han har været nødt til at